

ONWILLIGE HELDERZIENDE

SASHA URBAN SERIE: BOEK 3

DIMA ZALES

Dit is een fictief boek. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt, en elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, zakelijke vestigingen, evenementen of locaties is puur toeval.

Copyright © 2023 Dima Zales en Anna Zaires
www.dimazales.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Behalve voor gebruik in een recensie, mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden gereproduceerd, gescand of in gedrukte of elektronische vorm worden verspreid.

Gepubliceerd door Mozaika Publications, een imprint van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Omslag door Orina Kafe
www.orinakafe.design

Vertaling: Missy Veerhuis

Gedrukt ISBN: 9789464807257

HOOFDSTUK EEN

EEN HELS GESCHREEUW RUKT ME UIT DE WELKOME ARMEN VAN DE SLAAP.

Met een bonzend hart schiet ik omhoog in een zittende positie.

Het kost me een moment om de bron van het geluid te lokaliseren.

Het is mijn telefoon.

Ik grijp het kwaadaardige apparaat ruw vast en staar naar de nummerweergave.

In plaats van een nummer staat er privénummer.

“Nee,” zeg ik tegen de onbekende telemarketeer — of wie de lastpost ook is. “Ik neem niet op als ik niet weet wie er belt.”

De telefoon blijft aanhoudend overgaan, dus ik tik op het scherm om de oproep te weigeren en wacht of ze een voicemail achterlaten.

Dat doen ze niet.

Dan zie ik hoe laat het is en ik word er zo boos van dat ik bijna de telefoon tegen de muur gooi. Het is mijn gebruikelijke tijd om voor het werk op te staan, maar ik hoef vandaag niet naar mijn werk — een van de weinige voordelen van het opzeggen van een goedbetaalde baan.

Wat het nog erger maakt, is mijn extreme sufheid. Ik ben mezelf duidelijk nog slaap verschuldigd van die hele nacht doorhalen voor Nero.

De manipulatieve klootzak.

Mijn maag knort.

Als ik wakker ben, dan kan ik net zo goed een snelle hap gaan eten.

Ik sta op, trek een joggingbroek en een comfortabel T-shirt aan om mijn werkloosheid te vieren, en loop de badkamer in om naar het toilet te gaan.

De kneuzing van de ork op mijn schouder ziet er in de badkamerspiegel paars-geel uit, maar het doet niet veel pijn — ongetwijfeld met dank aan de bevroren erwtenkompressen.

Er komen lekkere geuren uit de keuken en mijn neus sleept me daarheen om het te onderzoeken.

“Het zijn niet zomaar dingen,” zegt Felix tegen Fluffster, wiens kleine theeschoteltje met haver naast Felix’ pannenkoeken staat. “Ik werd bijna vermoord.”

“Goedemorgen.” Ik ga naar het aanrecht, pak een bord en leg er wat pannenkoeken op. “Hoe gaat het?”

“Felix is aan het mopperen,” antwoordt Fluffster in gedachten, en de uitdrukking op het gezicht van mijn

chinchilla/domovoj komt zo dicht in de buurt van een grijns als een knaagdier ooit zou kunnen komen. “Eerst klaagde hij dat hij op de bank in de woonkamer moest slapen, toen zei hij dat hij nooit een vrouw zal krijgen, en nu is hij boos dat —”

“Dat was een privégesprek.” Felix wijst dreigend met zijn vork naar Fluffsters harige lijf.

Ik kijk ongelovig naar de vork. Is Felix gisteravond vergeten, toen Fluffster een succubus die high van de seks was in een bloederige smoothie veranderde?

“Sasha weet wat er is gebeurd,” antwoordt Fluffster alsof er geen vork bij hem in de buurt is. “Dus hoe privé is dit?”

“En ik denk dat je *wel* een vrouw zal krijgen, Felix,” zeg ik terwijl ik met mijn pannenkoeken ga zitten. “Ooit,” voeg ik er met een knipoog aan toe, terwijl ik de met koolhydraten beladen goedheid aan mijn vork spiets. “Vooral als we de woorden ‘krijgen’ en ‘vrouw’ losjes definiëren.”

De voordeur knalt open, wat het antwoord van Felix onderbreekt. Hij kijkt op zijn telefoon, bekijkt waarschijnlijk de beveiligingsbeelden en vertelt ons, “Het is Ariël.”

“Eindelijk,” zegt Fluffster in mijn hoofd en ik voel een steek van jaloezie dat hij met zijn mond vol haver zo welsprekend kan zijn. “Ze is vannacht niet thuisgekomen.”

“We zijn in de keuken,” roep ik om ervoor te zorgen dat Ariël niet denkt dat ze haar slaapkamer binnen kan

sluipen en kan doen alsof alles in orde is. “Er zijn pannenkoeken.”

Ik stop eindelijk een stuk pannenkoek in mijn mond en de explosie van smaak doet me kreunen van waardering.

“Van aardappelen gemaakt,” legt Felix nors uit, terwijl zijn sombere uitdrukking zachter wordt. “Het is een traditioneel Russisch gerecht.” Somberder voegt hij eraan toe, “Nadat ik bijna was vermoord, had ik zin om iets te eten dat mijn moeder voor me zou maken toen ik klein was.”

“Hallo, allemaal,” zegt Ariël met het enthousiasme van een hyperactief kind dat strak staat van de chocolade en amfetaminen. “Goed om te zien dat het zo goed gaat met Fluffster. Hoe gaat het met jullie?”

Ze heeft de kleren van gisteravond aan, maar ze moet iets met haar make-up hebben gedaan, want ze lijkt van binnenuit te gloeien.

“Het is een lang verhaal,” zegt Felix en hij wisselt een verwarde blik met me uit.

Als hij denkt wat ik denk, dan heeft hij het recht om in de war te zijn. Dit is het vreemdste ‘walk of shame’-gedrag dat we ooit hebben gezien.

Zouden Ariël en Gaius verliefd kunnen zijn? Films zeggen tenslotte dat als je in die staat bent, je een beetje gek gaat doen.

Als alternatief neemt ze misschien iets nieuws aan zelfmedicatie voor haar PTSS?

Als om mijn overpeinzingen te benadrukken, wervelt Ariël als een tornado door de keuken —

ongetwijfeld gebruikt ze haar Cognizantenkrachten om zo snel te bewegen. Voordat ik bewegingsziekte kan spellen, zit ze al met een bord vol pannenkoeken, een vork, een mes en een gretige uitdrukking op haar perfecte gezicht aan tafel.

“Vertel me wat er is gebeurd,” zegt ze opgewonden en stopt een aardappelpannenkoek in haar mond. Zelfs haar kauwen lijkt op snel vooruit spoelen te staan.

Ik schraap mijn keel. “Dus, herinner je je Harper nog — het ding dat seks gebruikte om me in de Earth Club bijna te vermoorden? Nou, hij — of zoals later bleek, zij — was hier gisteravond.”

Ariël staart me aan en slikt hoorbaar haar derde pannenkoek door. “Ik wist dat ze een *zij* was. Wat deed ze hier?”

“Je wist dat ze een *zij* was en je hebt het me niet verteld?” Ik halveer met kracht een aardappelpannenkoek met mijn vork.

“Ik wist niet dat jij het niet wist.” Ariël haalt haar schouders op. “Het was voor mij duidelijk wat ze was.”

“Het doet er niet toe.” Felix zet zijn bord weer recht. “Het belangrijkste is dat ze gisteravond heeft geprobeerd om ons te vermoorden. Het was ook bijna gelukt, maar Fluffster heeft ons gered.”

Fluffster blaast trots zijn staart op en gaat rechtop zitten — waardoor hij er als een pluizig stokstaartje uitziet in plaats van hem de diepgang te geven waar hij waarschijnlijk naar op zoek was.

Ariël laat haar vork vallen en staart mij en Felix met verschillende niveaus van beschuldiging aan. “Jullie

hebben het huis verlaten nadat ik jullie heb afgezet? Maar hoe heeft Fluffster —”

“Nee,” zeg ik. “Ze was *hier*, in het appartement, vlak nadat je me had afgezet.”

Ariël wordt wit. “Hoe kan een succubus worden uitgenodigd —” Ze kijkt Felix aan en slaat zichzelf op haar voorhoofd. “Dat was je date?” Haar stem gaat omhoog. “Heb je een succubus bij ons thuis uitgenodigd?”

“Ik wist niet eens dat ze een Cognizant was,” zegt Felix. “Er was geen aura. Hoe moest ik dat weten?”

“De geur,” zeggen Ariël en ik in koor.

“Welke geur?” Felix snuift de lucht op alsof de geur van Harper misschien nog is blijven hangen. “Heb je het over haar parfum? Het rook buitengewoon lekker, maar —”

“Laat maar,” zegt Ariël, terwijl haar schouders zo slap hangen dat ik verwacht dat ze tot aan haar enkels zullen zakken. “Je gaat niet naar clubs, dus je hebt nog nooit een van hen ontmoet. Dit is allemaal mijn schuld. Ik had hier moeten zijn.” Ze bedekt haar gezicht met haar handen. “Het spijt me.”

“Luister,” zeg ik troostend, ongemakkelijk bij haar plotselinge stemmingswisseling. “Het gaat goed met ons. Met Fluffster in de buurt kan ons niets ergs overkomen. Niet in dit appartement.”

Fluffsters staart zwelt zo op dat hij nu groter is dan de rest van zijn lichaam.

“Vertel me precies wat er is gebeurd.” Ariël laat haar

handen zakken, maar haar gezicht is nog steeds ongewoon bleek. “Elk klein detail.”

Felix en ik leggen het om de beurt uit. Hij begint met hoe hij Harper heeft ontmoet, verliefd werd en haar uitnodigde om te Netflix en chillen, ‘dit was de suggestie van Ariël geweest’. Ik vertel haar vervolgens hoe ik het appartement binnenkwam, de vijand rook en probeerde om tegen haar te vechten — en hoe Fluffster de klus had geklaard.

“Het spijt me zo,” zegt Ariël nog een keer als we klaar zijn. “Ik had hier moeten zijn. Het is niet goed te praten. Als dit anders was gelopen, dan had ik —”

Ze stopt met praten en er loopt een echte traan over haar wang.

Felix en ik kijken elkaar zeer bezorgd aan. Felix had, net als ik, waarschijnlijk gedacht dat Ariëls traanbuisjes er jaren geleden al mee op waren gehouden om te werken.

“Zou ze bipolair kunnen zijn of zo?” vraagt Fluffster — vermoedelijk alleen in mijn hoofd. De kleine man zit duidelijk op dezelfde golflengte. “Ik heb op YouTube iets over die aandoening gezien.”

Ik haal mijn schouders op naar de chinchilla.

“Het spijt me,” mompelt Ariël weer, en stopt dan haar mond vol met een pannenkoek.

“Ik heb eigenlijk een vraag,” zeg ik om ervoor te zorgen dat ze zich niet weer gaat verontschuldigen. “Kunnen we vanwege de dood van Harper in de problemen komen met de Raad?”

Ariël slikt haar eten door. “Je hebt uit zelfverdediging gehandeld. Wat nog belangrijker is, ze had geen aura, dus ze stond niet onder de bescherming van het mandaat.” Haar stem stabiliseert een beetje. “Het is zelfs zo dat als menselijke autoriteiten zouden komen rondsnuffelen, we een beroep op de Raad zouden kunnen doen om de politie de andere kant op te laten kijken.”

“Oh?” Ik trek mijn wenkbrauw op.

“Stel je voor dat een Cognizant met een lange levensloop levenslang zou krijgen,” zegt Felix vrolijk. “Hun langzame veroudering zou na een tijdje opgemerkt kunnen worden — om nog maar te zwijgen van wat er gebeurt als de gevangenisstraf een onnatuurlijk aantal jaren door zou blijven lopen.”

“Maar laat dat geen excuus zijn om menselijke wetten te overtreden.” Ariëls wenkbrauwen fronsen. “Als je bijvoorbeeld de database van een belangrijke bank hackt” — ze kijkt Felix scherp aan — “dan zou de Raad best kunnen besluiten om je een tijdje in de gevangenis weg te laten rotten, vooral als je geen flitsende krachten hebt die —”

“Wat is er vandaag met iedereen aan de hand die mijn vertrouwen verbreekt?” gromt Felix. “Ik deel die ene keer met je dat —”

“Je schept altijd op als je iets gehackt hebt,” zeg ik ter verdediging van Ariël. “Je vertelde me pas geleden nog dat je bij de RDW binnen was gekomen.”

Felix kijkt me geïrriteerd aan en propt ook zijn mond vol met een pannenkoek.

“Waarom stond Harper niet onder het mandaat?”

vraag ik. “Ze leek er niet te jong voor te zijn. Is haar soort ook persona non grata, zoals de dodenbezweerders?”

“Nee,” zegt Ariël. “Er zijn maar weinig soorten Cognizanten die dat zijn.”

Felix schraapt zijn keel. “Waarschijnlijk zijn ze hier allebei uit de Andere Wereld gekomen. Toen je me over het visioengesprek tussen Chester en Beatrice vertelde, zei hij iets over ‘hier’ en ‘liberale houding’ — waardoor ik me afvraag of onze schurken uit een pre-mandaatwereld komen. Die plaatsen hebben soms een negatieve houding ten opzichte van paren tussen verschillende soorten Cognizanten — en soms, zoals in meer conservatieve samenlevingen hier, over relaties van hetzelfde geslacht.”

Ik voel een steek van medelijden met Beatrice en Harper. Als Felix gelijk heeft, dan wilden ze alleen maar in vrede samenleven, maar Chester heeft daarvan geprofiteerd en heeft Beatrice op haar dodelijke pad gezet.

Aan de andere kant is het slachtoffer zijn van vooroordelen op een verre wereld geen reden om *mij* te vermoorden. Die keuze, wat haar redenen ook zijn, is waarom Beatrice dood is. Hetzelfde geldt voor Harper — hoewel ik toe moet geven dat haar acties nog beter te begrijpen zijn.

Als iemand een persoon had vermoord van wie ik hou, zou ik dan geen wraak willen nemen?

Felix kijkt ook somber als hij verdergaat. “Als alternatief, als ze van hier waren, dan was Harper

misschien niet doorgedaan met het mandaat omdat haar vriendin, die een bezweerder was, er niet onder mocht vallen.”

Ariël kijkt nadenkend. “Dat klinkt logisch.”

“Is dat zo?” vraag ik.

“Stel je voor dat je een minnaar hebt, maar niet in staat bent om met hem te praten over wat het belangrijkste in je leven is,” zegt Felix.

Ik knik en herinner me dat Ariël uit haar neus, ogen en oren begon te bloeden toen ik haar voordat ik onder het mandaat viel gerichte vragen over de Cognizantenwereld stelde.

Ariëls telefoon piept en verbreekt de tijdelijke stilte.

Ze kijkt ernaar en kijkt dan met een schuldige blik op. “Ik moet gaan.”

“Moet je naar je werk?” vraag ik zo nonchalant mogelijk. “Of —”

“Tot straks,” zegt ze alsof ze het niet gehoord heeft. Vervolgens herhaalt ze haar imitatie van de Tasmaanse duivel, ruimt alles op en verlaat de keuken snel genoeg om de snelheidslimieten op de snelweg te overtreden.

Felix en ik eten in stilte totdat we de deur in Ariëls kamer horen dichtslaan — wat hopelijk betekent dat ze zich net heeft omgekleed. Dan klapt de voordeur dicht, gevolgd door het geluid van sleutels die de deur op slot doen.

Ik kijk naar Felix. “Ligt het aan mij, of is het komen en gaan van Ariël een beetje vreemd? Ze heeft niet eens gedoucht.”

“Ze gaat op deze tijd meestal naar het ziekenhuis, dus dat kan het zijn,” zegt hij niet overtuigend.

“Ik maak me zorgen,” zegt Fluffster in gedachten en hij vat mijn gevoelens perfect samen.

“Laten we haar in de gaten houden.” Felix heeft zijn laatste eten op en zegt, “Ik moet nu ook gaan. In mijn geval zeker weten aan het werk.”

“Ik ruim wel op.” Met een bedorven eetlust, spiets ik gedachteloos mijn laatste pannenkoek. “Bedankt voor het maken van het ontbijt.”

“Fluffster heeft me over Nero verteld,” zegt Felix terwijl hij opstaat. “Ik weet zeker dat je een andere mentor zult vinden — en een andere baan.”

Ik knik, maar als Felix de kamer verlaat, zeg ik, “Ik wist niet dat je zo’n roddel was, Fluffster.”

“Ik was gewoon bezorgd over de financiën,” antwoordt de chinchilla verbijsterd. “Je hebt het aan mij en Ariël verteld, dus ik dacht dat Felix het ook mocht weten.”

“Ik plaag je alleen maar.” Ik krab hem achter zijn oor. “Ik was absoluut van plan om het aan Felix te vertellen.”

Dan eet ik mijn eten op en begin met opruimen.

Net als ik bijna klaar ben in de keuken, voel ik een vreemd zwaar gevoel in mijn maag, en een golf van angst gaat over mijn lichaam. Het doet me denken aan hoe ik me voelde toen Nero’s orks laatst die ongelukken voor me in scène hadden gezet — het is alleen dat ik weet dat ik hier, in Fluffsters aanwezigheid, veilig zou moeten zijn.

De telefoon gaat in mijn kamer.

Zou dat de oorzaak van mijn malaise kunnen zijn?

Ik sta voorzichtig op om te voorkomen dat ik ergens over struikel en een zelfvervullende profetie creëer, haast me naar mijn kamer en bekijk de nummerweergave.

Het is een privénummer.

Net als vanmorgen.

HOOFDSTUK TWEE

IK PAK DE TELEFOON EN OVERWEEG OM DE OPROEP TE BEANTWOORDEN.

De angstsymptomen verergeren.

Is dit een nachtmerrie? Zit ik in *The Ring*?

Ik heb laatst een videoband bekeken...

Ik laat de oproep weer naar de voicemail gaan en de angst neemt af.

Het is duidelijk dat mijn intuïtie niet wil dat ik met degene praat die belt.

Ik wil wel weten wat er aan de hand is, dus ik moet uitzoeken wie de beller is.

Ik ren naar de deur en onderschep Felix net op het moment dat hij wil vertrekken.

“Is er een manier om erachter te komen wie er met een privénummer belt?” vraag ik terwijl ik met mijn telefoon zwaai.

“Tuurlijk. Daar zijn een heleboel apps voor.

Sommigen blokkeren privégesprekken en sommigen proberen het nummer voor je te achterhalen. Hoezo?”

“Iemand heeft me vandaag wakker gemaakt met een privénummer en zojuist hebben ze weer gebeld,” leg ik uit. “Ik kreeg er beide keren een raar gevoel bij.”

“Waarschijnlijk een telemarketeer,” zegt Felix. “Probeer een paar apps en als dat niet werkt, laat het me dan weten.”

Hij gaat weg en ik speel een paar minuten met mijn telefoon, installeer een heleboel apps die beloven om privénummers te achterhalen en ze te blokkeren als ik dat wil.

Nadat ik de technologische val heb gezet, wacht ik op een nieuwe mysterieuze oproep.

Na twee minuten naar mijn telefoon gestaard te hebben, realiseer ik me mijn fout. Als ik er zo naar kijk, dan zal het nooit gaan rinkelen. De wet van Murphy/Chester zal daar wel voor zorgen.

Dus ik doe wat ik zou hebben gedaan als ik had moeten wachten tot een fluitketel zou koken: doen alsof ik helemaal niet in de telefoon geïnteresseerd ben.

Ik begin met mijn poppenkast door de keuken nog wat op te ruimen en dan ga ik verder naar de badkamer.

Ik begin met de afvoer van de badkuip — die een gigantische haarbal bevat, een mengsel van het haar van Felix en van mij.

Felix verhaart als een Beagle en hij zal tegen de tijd dat hij veertig is waarschijnlijk kaal zijn. Ik verlies alles bij elkaar genomen een damesachtige hoeveelheid. Het

interessante geval is Ariël, die nooit een haar van haar hoofd lijkt te verliezen (of ergens anders voor zover ik weet).

Is dit een deel van haar superkracht?

Ik gooi de walgelijke haarbal in de vuilnisbak, was mijn handen en bekijk Ariëls haarborstel.

Geen haar, zoals gewoonlijk.

Ik dacht altijd dat ze OCS had en haar haren na elke borstelbeurt en douche weggooid, maar dat was voordat ik van de Cognizanten en haar krachten wist. Nu vraag ik het me af.

In een opwelling ga ik Ariëls kamer binnen en kijk of er haren op haar kussen en andere waarschijnlijke plaatsen zitten.

Niets.

Is dit de reden waarom haar haar er altijd uitziet alsof ze uit een shampooeclame is gestapt?

Even fantaseer ik over het ruilen van krachten met Ariël. Hoe geweldig zou het zijn om supersterk te zijn?

Ik hervat mijn opruimwerkzaamheden, pak de vuilniszakken uit de keuken en de badkamer en loop het appartement uit om ze in de afvalbak te deponeren.

Grote geesten denken duidelijk hetzelfde, want Rose loopt naar dezelfde bestemming. Zoals gewoonlijk is ze tot in de puntjes gekleed.

“Sasha.” Ze lacht me hartelijk toe. “Hoe voel je je vanmorgen?”

“Oké,” zeg ik voorzichtig. “Maar ik heb nu nog meer gekke avonturen die ik met je kan delen.”

“Je bent me nog steeds het verhaal verschuldigd

over hoe je bij onze gelederen bent gekomen.” Ze propt haar vuilniszakken in de buis, haar neus van ongenoegen optrekkend. “We moeten gaan lunchen nu je niet zo druk bent met je werk.”

“Tuurlijk.” Ik stuur mijn eigen zakken achter die van haar aan. “Heb je iets in gedachten?”

“Wat dacht je van iets in Le District? Daar zijn veel mogelijkheden.” Ze houdt haar handen weg van haar lichaam.

“Afgesproken.” Ik sluit de afvalbak. “Wanneer?”

“Wat dacht je van vandaag om één uur?” zegt ze en loopt naar haar appartement.

Ik loop met haar mee. “Dat kan. Wil je er samen heen lopen?”

“Nee.” Ze houdt de deurklink onhandig met haar linkerhand vast — waarschijnlijk omdat die hand de afvalbak niet heeft aangeraakt. “Ik ga voor die tijd een wandeling maken.”

Ze gaat naar binnen en sluit de deur achter zich, dus ik krijg niet de kans om aan te bieden om samen te wandelen — wat waarschijnlijk het beste is, want ik moet voor de lunch een heleboel dingen doen.

Ik ga terug naar het appartement, veeg op de meest opvallende plekken wat stof weg en loop gapend terug mijn kamer in.

“Ga je aan je zoektocht naar werk beginnen?” vraagt Fluffster, die naast mijn laptop zit en er met zijn harige poot op tikt. “Huur- en energierekeningen worden niet vanzelf betaald.”

Mijn bloeddruk stijgt meteen. “Ik geloof dat ik

inderdaad op zoek ga naar een baan.” Ik open de laptop en mompel binnensmonds, “Harige slavendrijver.”

Terwijl ik mijn cv bijwerk, denk ik over de nijpende situatie van mijn financiën na. Ik heb nog negentigduizend van Nero’s onverwachte bonus over, plus wat spaargeld dat eraan voorafging. Overal, behalve in Manhattan, zou dit soort geld een tijdje meegaan, maar in deze stad moet ik me zorgen maken — vooral gezien de onvermijdelijke telefoontjes van mama, dure opruimacties van bloedbaden met dank aan Pada, illegale wapenaankopen en wie weet wat nog meer.

Als het echt heel erg wordt, dan kan ik natuurlijk altijd de dure halsketting verpanden die Nero me voor het jubileum heeft geschonken. Aan de andere kant zijn de diamanten die erin zitten misschien niet echt, en ik weet niet wat de steen in het midden — de steen die Nero tijdens mijn ontmoeting met de Raad op magische wijze in een leugendetector had veranderd — waard zou zijn. Ik heb ook een paar zeer zeldzame goochelboeken die mijn vader een vermogen hebben gekost, maar als ik ze zou moeten verkopen, dan zou ik waarschijnlijk gaan huilen.

Dus, met pijn in het hart, pas ik mijn cv aan voor een functie in de financiële sector — het minst kwaadaardige.

Ik had me altijd voorgesteld dat mijn volgende baan die van een fulltime tv-illusionist zou zijn, maar die droom is voorbij. In plaats daarvan ga ik erachter

komen of andere plaatsen op Wall Street net zo slecht zijn als Nero's fonds — of erger.

Mijn kennis van de financiële sector — of mijn paranormale krachten — vertelt me dat ze misschien inderdaad erger zijn.

Als ik op de vacaturesite aankom, klinken tientallen vacatures als een goede match met mijn opleiding en ervaring. Het zijn er zelfs zo veel dat ik er al snel genoeg van heb om op hen allemaal te solliciteren.

“Ik solliciteer later op meer,” zeg ik hardop, voor het geval mijn chinchilla over mijn schouder meekijkt, klaar om zijn monsterlijke gedaante aan te nemen om ervoor te zorgen dat ik een beter arbeidsethos krijg.

Fluffster is echter nergens te bekennen, dus ik beloon mezelf voor mijn zoektocht naar werk door een goede illusie te bedenken om Rose tijdens de lunch te laten zien. Het kost me een paar minuten om iets nogal slinks te bedenken en ik bereid voor wat ik nodig heb, inclusief een outfit. Mijn door het zoeken naar een baan verpeste stemming verbetert merkbaar als ik de stapels kaarten in de zakken van de broek stop die ik tijdens de lunch zal dragen.

Ik zie de uitdrukking van Rose voor me en glimlach vanbinnen.

Aangezien ik nog tijd heb voor de lunch, besluit ik het meditatiegedeelte van de tape die Darian me heeft gestuurd nog eens te bekijken. Als ik bewuste controle over mijn krachten zou kunnen krijgen, dan zou ik misschien meer controle over mijn leven in het algemeen hebben.

Ik zet de tv aan en haal de band van pauze af.

“In een notendop, je moet een speciaal soort meditatie leren,” zegt Darian. “Een deel ervan is om je te leren je hoofd leeg te maken, een ander deel is om je zonder enige twijfel in je krachten te laten geloven. Dit is niet iets waarvan ik zou verwachten dat je het snel onder de knie zult krijgen, en ik zou het in je huidige staat van slaapgebrek niet eens proberen. Om te beginnen moet je leren om in en uit te ademen, terwijl je tot vijf telt.”

Ik besef dat ik nog steeds niet voldoende slaap heb ingehaald, maar nieuwsgierigheid wint van mijn vermoeidheid en ik probeer de rest van de instructies op te volgen.

“Ga in elke positie zitten waarbij je rug recht is.” Darian aait peinzend zijn sik. “Het kan de stereotiepe lotushouding zijn of gewoon een stoel” — hij kijkt op een griezelige manier vanaf het scherm naar mijn stoel — “of zelfs de rand van je bed.” Hij kijkt vanaf het scherm naar mijn bed. “De sleutel is om in een goede houding te zitten.”

Ik zet de band op pauze en experimenteer met verschillende manieren om te zitten. Ik ga in de lotushouding zitten, kruis mijn benen, plaats elke voet op de andere dij en maak mijn ruggengraat zo recht mogelijk.

Mijn ademhaling wordt langzamer naarmate ik de pauze weer ongedaan maak.

“Sluit je ogen en volg je ademhaling,” zegt Darian. “Zet de opname nu op pauze en probeer het.”

Ik doe wat hij zegt en concentreer me op de lucht die in en uit mijn longen komt.

Wanneer een verdwaalde gedachte — zoals bijvoorbeeld een beeld van Nero's doordringende blik — in mijn geest opkomt, laat ik die gewoon los en concentreer ik me weer op mijn ademhaling.

Dankzij een paar yogalessen en de ademhalingsoefeningen die Lucretia me heeft geleerd, is dit deel van de training niet zo moeilijk voor me als voor een andere New Yorker. Al snel voel ik me zo kalm als een hindoekoe op Valium.

Ik haal de opname van pauze en sluit mijn ogen weer, klaar om de volgende stap van de training te proberen.

“Deze stap is niet elke keer nodig,” zegt Darian. “Alleen in het begin.” Ik gluur door mijn wimpers en hij knipoogt zelfs naar me op het scherm — alsof hij wist dat ik dat op dat moment zou doen. “Ik wil dat je sterk in je krachten gelooft. Word die overtuiging. Wees een ziener. Adem het. Leef het.”

“Makkelijker gezegd dan gedaan,” mompel ik en pauzeer de band weer.

Ik sluit mijn ogen en concentreer me op de realiteit van speciaal zijn.

Ik val mijn natuurlijke scepsis met het beste wapen aan: bewijs. De waarheid is dat ik talloze visioenen heb gehad die uit zijn gekomen — te veel om te negeren. Ik heb ook talloze intuïties gehad die waar bleken te zijn, en dankzij Nero's kwaadaardige machinaties heb ik

zelfs de onvoorspelbare krachten van de markt voorspeld.

Met elke ademhaling laat ik mezelf bij deze nieuwe realiteit stilstaan en als er enige twijfel ontstaat, dan pak ik het met meer onweerlegbaar bewijs aan.

Het duurt even, maar er komt een moment dat ik geen moment meer over mijn capaciteiten twijfel. Ik kan mezelf nu eerst als een ziener definiëren en op een verre tweede plaats als een illusionist.

Omdat ik me klaar voel, haal ik de video weer van pauze af.

“Nu moet je je hoofd helemaal leegmaken. Verander het in een kalm meer,” zegt Darian en hij geeft enkele tips hoe. “Uiteindelijk zul je Hoofdruimte betreden,” vervolgt hij, “wat de sleutel tot bewuste profetie is.”

“Hoe weet ik of het is gelukt?” mompel ik binnensmonds.

“Je zult weten wanneer je je doel hebt bereikt, geloof me,” zegt Darian vanaf het scherm. “Ik wou dat ik je ook gedetailleerde instructies kon geven voor Hoofdruimte zelf, maar dat kan ik niet. Als je echt in Hoofdruimte bent, dan zul je begrijpen waarom. Het enige wat ik je kan zeggen is, geef niet op. Hoewel de meeste zieners er tientallen jaren of langer over doen om dat niveau te bereiken, zou jij het veel eerder moeten kunnen doen. Met je natuurlijke vaardigheden en de boost die je van het tv-optreden hebt gekregen, ben je krachtiger dan je voor kunt stellen.”

“Geweldig,” mopper ik, terwijl ik besef dat ik mijn

zuurverdiende kalmte aan het verliezen ben. “Laat me dit eens proberen.”

Ik pauzeer de band weer en volg volgens de instructies van Darian mijn ademhaling. Vervolgens voer ik uit wat hij ‘de bodyscan’ noemde — waarbij ik mijn bewustzijn van mijn voeten naar het midden van mijn voorhoofd laat bewegen.

“Doe alsof je daar een nieuw oog hebt,” herinner ik me dat hij zei, dus ik doe precies dat. Ik beeld me mijn gezicht in als een van de zienermaskers bij de ceremonie — die met een oog op het voorhoofd.

Er gebeurt niets.

Tenzij Hoofdruimte hetzelfde is als je extreem slaperig voelen — want dat is het enige resultaat dat ik krijg.

Ik zit voor wat voelt als nog een uur in de lotushouding, en mijn rug begint pijn te doen.

Ik probeer de rugpijn op de een of andere manier in mijn meditatie op te nemen, maar dan krijg ik kramp in mijn benen.

Al snel ben ik het zat om mijn ademhaling onder controle te krijgen en begin in te dommelen, waarbij ik bijna op mijn zij val.

“Misschien moet ik dit nog een keer proberen als ik genoeg heb geslapen,” zeg ik tegen het gepauzeerde scherm. “Of misschien gebeurt Hoofdruimte als je gaat slapen?”

Darian heeft hier geen antwoord op, dus ik gaap en ga uit de meditatiehouding.

“Misschien moet ik even een dutje doen,” zeg ik, terwijl ik me op mijn bed uitrek.

Ik verwacht moeite te hebben om in slaap te vallen met het licht dat uit het raam stroomt, maar zodra mijn ogen sluiten, trekt een golf van aangename slaperigheid me onder zeil.

MIJN MAAG MAAKT EEN LUIDE GROM. Zo luid zelfs dat ik wakker word.

Liggend in een lui waas overweeg ik om weer te gaan slapen. Het lijkt echter niet waarschijnlijk dat het gaat gebeuren, dus ik open mijn ogen.

Ik ben in mijn kamer en het is middag.

Dat was een lekker dutje. Ik zou aan dit voordeel van werkloosheid kunnen wennen.

Als ik opsta, realiseer ik me dat ik tijdens het slapen geen droomvisioenen heb gekregen. Dus ik denk dat Hoofdruimte geen droomruimte is, wat op zijn beurt betekent dat ik mijn meditatie niet goed heb voltooid.

Ach ja.

Ik check de telefoon.

Het is 12:35, wat betekent dat ik te laat ben voor mijn lunch met Rose.

Ik spring in actie, maak me klaar en vertrek.

TERWIJL IK LANGS DE WINKELS VAN LE DISTRICT LOOP, ontdek ik een fout in ons plan. We hebben het niet over een specifiek restaurant gehad en er zijn er hier veel.

Om het nog erger te maken, gelooft Rose niet in mobiele telefoons, dus ik kan haar niet even appen om erachter te komen waar ze is.

Ik bedenk me dat dit een goed moment is om op mijn intuïtie te vertrouwen en laat me door mijn benen dragen waar ze heen willen.

Mijn zienskrachten zijn springlevend. Het kost me maar een minuutje om Rose te vinden. Ze staat in de rij op een plek met de meest hemelse geuren, en ik realiseer me dat ik mijn neus het zoeken had kunnen laten doen in plaats van mijn helderziende mojo.

Ik bekijk de rij waarin ze staat en kijk nog een keer goed.

Rose is niet alleen.

Hier, te midden van al deze mensen, staat Vlad, de zwaarmoedige, veel jonger uitziende vampierminnaar van Rose.

En hij is het minst zwaarmoedig dat ik hem ooit heb gezien. Zijn ooghoeken hebben door een zweem van een glimlach rimpeltjes terwijl hij luistert naar wat Rose zegt.

Ik loop naar Rose toe en geef haar een knuffel als groet.

Als ik me terugtrek, schiet Rose bezorgd haar blik van mij naar Vlad. Ik steek mijn hand uit om Vlad de hand te schudden en ze ontspant zichtbaar.

Opmerking voor mezelf: wees niet te aanhalig naar de partner van Rose.

“Ik neem aan dat je overdag buiten kunt zijn?” vraag ik Vlad en laat zijn ijskoude hand los.

Dan besef ik dat ik in het openbaar naar zijn aard verwijs. Het mandaat doet me echter geen pijn, dus misschien is de verklaring te dubbelzinnig om problemen te veroorzaken.

“Geloof niet elk gerucht dat je hoort,” zegt Vlad vrijblijvend. De eerdere hint van een glimlach is verdwenen, maar hij klinkt nog steeds hoffelijk.

“Dat is duidelijk,” zeg ik en kijk naar Rose. “Hoe was je wandeling?”

“Heerlijk.” Ze reikt naar Vlads hand. “We zullen het waarschijnlijk na de lunch hervatten.”

“Waar willen jullie zitten?” vraag ik, naar de mensen om ons heen kijkend. “Ik wilde je iets heel persoonlijks vertellen.”

“We kunnen daar een tafel nemen.” Rose wijst naar de lege rij tafels met inferieure uitzichten, maar superieure privacy. “Bovendien” — ze knijpt in Vlads hand — “heb ik net al iets van het verhaal gehoord.”

Natuurlijk.

Vlad was erbij toen de Raad me ondervroeg, dus hij weet al aardig goed wat er is gebeurd.

Gedurende de rest van onze wachttijd in de rij kletsen we een beetje. Dan bestelt Rose wat hartige crêpes, ik neem een broodje Croque Madame voor mezelf en Vlad neemt een koffie.

“Volgen vampiers een uitsluitend vloeibaar dieet?”

fluister ik zodra we bij de meest afgelegen tafel zijn — buiten gehoorsafstand van niet-bovennatuurlijke oren.

“Ik ga dit niet echt drinken.” Vlad zet de koffie voor Rose neer. “Ik wilde gewoon iets kopen.”

“Dat is heel aardig van je.” Hongerig snijd ik mijn boterham in stukken en laat het zachte eigeel over mijn bord lopen.

“Je bent aan het treuzelen,” zegt Rose. “Vertel me je verhaal.” Ze doet zout op haar crêpe en krijgt een berispende blik van Vlad. Maakt hij zich zorgen over haar bloeddruk?

Ik kwijl bijna voor mijn eten, dus ik ratel een korte versie van de gebeurtenissen op, van het tv-optreden met het allereerste visioen tot de zombie-aanvallen die volgden tot de confrontatie met Beatrice en de twee variaties van mijn ontmoeting met de Raad — het visioen en die in het echt.

Als ik vertel dat Gaius Ariël met de dood bedreigde om me over de betrokkenheid van hem en Darian bij het tv-optreden te laten zwijgen, verduistert Vlads gezichtsuitdrukking.

Shit.

Vlad is de baas van Gaius — het hoofd van de Ordebewakers — en Gaius had toegegeven dat hij niet in officiële hoedanigheid handelde toen hij Darian hielp. Hij deed het om een visioen te krijgen.

Heb ik het net verprutst?

“Je denkt toch niet dat hij Ariël nog iets aan zal doen, hè?” zeg ik onzeker, terwijl ik naar Rose kijk voor steun.

“Vlad gaat hem niet confronteren. Toch, schat?” Rose legt een kalmerende hand op Vlads onderarm.

Vlads mond verstrakt. “Gaius is te ambitieus voor zijn eigen bestwil.”

“Als hij iets probeert, dan zet je hem gewoon weer op zijn plaats,” zegt Rose sussend. “Als ik je een —”

“Laat Sasha doorgaan met haar verhaal,” onderbreekt Vlad haar. “Ik zal Gaius hier niet mee confronteren. Nog niet, tenminste.”

Ik wil weten wat Rose ging zeggen toen hij haar onderbrak, maar ik weet dat het onbeleefd zou zijn om het te vragen. Dus bijt ik uiteindelijk in mijn brood. De combinatie van ham, gesmolten kaas en knapperig brood vult de saus en het ei zo perfect aan dat ik beloof om voor de zaak een gloeiende recensie te schrijven.

En misschien zonder hem gezien te hebben met de chef te trouwen.

“Je had de Raad Sasha toch niet laten vermoorden als de stemming volgens haar droomvisioen was verlopen, ofwel?” Rose werpt Vlad een strenge blik toe terwijl ik me vol blijf proppen.

“Ik weet zeker dat Nero de executie zou hebben gestopt lang voordat ik tussenbeide had hoeven komen,” zegt Vlad, en de frons in zijn voorhoofd keert terug naar zijn natuurlijke sombere positie.

Heeft hij gelijk?

In mijn visioen stapte Nero direct na die stemming naar voren om iets te zeggen. Misschien stond hij op het punt om te zeggen, “Raadsleden, dat is mijn melkkoe waar jullie zojuist voor hebben gestemd om te

doden. Dus dat is een no-go. Ze is van mij om te kwellen, en iedereen die bezwaar maakt, zal aan flarden worden gescheurd —”

“Je neemt je verantwoordelijkheden als Ordebewaker veel te serieus,” zegt Rose tegen Vlad voordat ze een grote hap van haar crêpe neemt.

Ik bestudeer Vlad nieuwsgierig. “Waarom denk je dat Nero me beschermd zou hebben?”

“Hij bood aan om je mentor te zijn.” Vlads donkere ogen lijken het licht van de halogeenlampen om ons heen op te zuigen. “Dat was de eerste keer dat hij dat ooit heeft gedaan.”

“En waarschijnlijk de laatste keer,” zeg ik terwijl ik in wat er nog van mijn eten over is prik. “Zoals ik al zei, ik heb zijn stomme mentorschap opgezegd.”

Vlad geeft Rose een onleesbare blik.

Ik maak van deze gelegenheid gebruik om nog een hemelse hap in mijn mond te stoppen.

Niemand zegt iets terwijl ik kauw. Is Nero’s mentorschap een taboeonderwerp?

Om de ongemakkelijke stilte te doorbreken, ga ik verder met mijn verhaal en vul ik eventuele hiaten in die ze hadden als het erom gaat wat er met de orks is gebeurd. Dan eindig ik met hen over wijlen Harper te vertellen.

Vlads gezicht lijkt nu op een tropische lucht vóór een orkaan. “Gaius had het incident in de club aan mij moeten melden.” Zijn stem is hard.

Rose fronst ook, maar ze legt weer een hand op zijn arm en masseert zachtjes de gespannen spier. “Het was

niet op de aarde, lieverd. Als hij het aan iemand had moeten melden, dan zouden het de autoriteiten van Gomorraah zijn geweest.”

Zijn neusvleugels trillen. “Goed dan. Maar we gaan een dezer dagen nog steeds even praten.”

Ik slik de laatste stukjes van mijn maaltijd door en probeer de grimmige sfeer te verdrijven. “Dus,” zeg ik met geforceerde opgewektheid. “Vlad, je bent overdag buiten. Dat kon je eerst niet uitleggen. Kun je dat nu wel?”

Rose en Vlad wisselen een snelle blik en ze zegt, “Zijn soort kan overdag naar buiten zonder enige nadelige gevolgen te ondervinden.” Ze glimlacht verlegen naar hem. “Ze jagen, of dat deden ze, ‘s nachts zoals veel andere roofdieren, dus daar komen waarschijnlijk de menselijke legendes vandaan.”

“Overdag hebben we het meestal te druk om wat rond te lummelen,” verduidelijkt Vlad. “Omdat we niet hoeven te slapen, doen we ons werk overdag en genieten we van vrijetijdsactiviteiten” — hij kijkt veelbetekenend naar Rose — “gedurende de avond.”

“Je bent hier nu alleen overdag,” merk ik op.

“Ik ben zoveel mogelijk bij Rose,” zegt hij, terwijl die hint van een glimlach terugkeert.

Oh nee.

Gaan ze weer zoenen?

Hoe blij ik ook voor ze ben, het was echt ongemakkelijk om daar de laatste keer getuige van te zijn.

“Heb je Raspoetin gekend?” vraag ik aan Vlad, deels

om te voorkomen dat ze hun genegenheid in het openbaar vertonen en deels omdat ik het echt wil weten. “Of was je in zijn tijd in Frankrijk?”

“Ik kende hem toen ik in Rusland woonde.” Vlads zwarte ogen krijgen een afwezige blik. “Maar ik was in Frankrijk toen hij al die problemen met de Raad van St. Petersburg kreeg —”

“Wacht,” zeg ik. “Welke problemen?”

“Je verwerft geen faam in de mensenwereld zonder gevolgen,” zegt Vlad. “Zoals je zelf hebt ondervonden.”

Dat klopt. Raspoetin werd een bijna mythische figuur — wat tegen de geest van het mandaat indruist en wat waarschijnlijk de Cognizanten om hem heen boos maakte.

“Dus, wat is er gebeurd?” vraag ik, terwijl ik Vlads starende blik ontmoet.

“Van wat ik heb gehoord, heeft Grigori zijn dood in scène gezet en is hij ergens in ballingschap gegaan.” Vlad haalt zijn schouders op. “Het is duidelijk dat een ziener — vooral een die zo krachtig is — zich niet door louter mensen zou laten vergiftigen, laat staan door hen neergeschoten te worden, vervolgens geslagen en verdrinken, zoals de geschiedenisboeken zeggen.”

“Maar hoe zet je zoiets ingewikkelds in scène?” vraag ik. “Alle artikelen die online staan zeggen —”

“Hoe zijn de mensen in die tv-studio de zombie-aanval vergeten?” Rose knipoogt naar Vlad voordat ze me weer aankijkt. “Hoe hebben de mensen in dat hotel in Vegas de schietpartij verklaard toen jij en Ariël met Beatrice hadden gevochten?”

“Natuurlijk.” Ik dep mijn lippen met een servet. “Als Raspoetin hulp van een vampier had gehad, dan had er glamour gebruikt kunnen worden om mensen elk verhaal te laten geloven.”

“Het verklaart zeker waarom de legende van de moord op Raspoetin zo vergezocht klinkt,” zegt Rose. “Geloof niets van wat je in menselijke archieven leest. Die zijn hoogst onbetrouwbaar.”

Vlad voelt zich niet op zijn gemak om zo openhartig over de krachten van zijn soort te praten, maar hij knikt instemmend.

“Dus is alles wat over Raspoetin bekend is nep?” vraag ik, naar Vlad kijkend. “Of alleen zijn dood?”

“Alles kan vervalst worden,” zegt hij. “Maar sommige informatie is het niet waard om te verbergen, dus ik betwijfel of het dat wel was.”

“Hoe zit het met kinderen?” vraag ik. “De menselijke geschiedenis zegt dat hij ze had.”

“Dat zou ik niet geloven,” zegt Rose. “Als hij kinderen had, dan zou hij stappen hebben ondernomen om hun identiteit te verbergen voordat hij in ballingschap ging.”

“Misschien heeft hij ze meegenomen,” zegt Vlad.

“Heb je enig idee waar hij heen is gegaan?” vraag ik hem.

“Nee.” Vlad overhandigt een prop servetten aan Rose. “Als dergelijke informatie bekend was, dan zou Grigori dood zijn. Hij heeft er in St. Petersburg echt een zootje van gemaakt.”

Ik kijk hoopvol naar Rose.

Ze haalt haar schouders op en veegt haar handen af. “Als Vlad het niet weet, dan weet ik het zeker niet,” zegt ze. “Ik ken Raspoetin alleen door zijn reputatie.”

Ik zucht teleurgesteld — en dan keert het gevoel van gevaar sterker dan ooit terug.

Rose kijkt me fronsend aan en Vlad trekt een vragende wenkbrauw op.

Ik moet er net zo bleek uitzien als ik me voel.

“Er is net iemand over mijn graf gelopen,” zeg ik zacht en als antwoord gaat mijn telefoon weer.

HOOFDSTUK DRIE

IK KIJK NAAR HET LABEL 'PRIVÉ', HAAL RUSTIG ADEM EN ontgrendel de telefoon.

Een van de apps die ik heb geïnstalleerd, onthult een nummer dat er niet bekend uitziet, maar wel een lokaal 718-netnummer heeft.

“Geef me een momentje,” zeg ik tegen Vlad en Rose en ik Google het nummer.

Geen succes.

Ik stuur het nummer samen met een app door naar Felix.

App onthulde het privénummer, maar ik weet nog steeds niet wie het is. Kun je helpen?

Felix antwoordt vrijwel direct.

Heb nu een hoop werk te doen, maar zal dit zo snel mogelijk oppakken.

Ik bedank hem en richt mijn aandacht weer op Vlad en Rose. “Iemand blijft me om de een of andere reden

bellen,” leg ik uit. “Het is waarschijnlijk niets, maar Felix gaat het uitzoeken.”

“Laat het ons weten als er problemen zijn.” Rose legt haar handen om de kop koffie die Vlad heeft gekocht. “Je hebt al genoeg meegemaakt. Ik weiger om iemand je nog een keer pijn te laten doen.”

“Oh, dank je wel. Je bent zo lief.” Ik schud mijn hoofd in de hoop de overdaad aan adrenaline kwijt te raken, en bedenk dan dat ik vandaag de beste stressverlichting ter wereld bij me heb.

“Wil je iets cools zien?” vraag ik aan mijn metgezellen.

“Een goocheltruc?” Het gezicht van Rose licht op en geeft me een glimp van haar lang vervlogen jeugd.

Vlad trekt beide wenkbrauwen op.

“Ik weet dat de Raad me heeft verboden om voor mensen op te treden,” zeg ik tegen Vlad. “Maar als ik een effect aan jullie twee laat zien, zou het goed moeten zijn.”

Rose kijkt Vlad smekend aan.

“Als het iets is dat alleen wij kunnen zien,” zegt hij, “dan is er niks aan de hand.”

“Het is een close-ufeffect,” beloof ik. “Nu, Rose, wil je mijn helper zijn, of moet Vlad het doen?”

“Ik,” roept Rose met de stem van een tienjarige. “Kies mij!”

Ik kijk naar Vlad en hij knikt, de kleine glimlach is terug in zijn ooghoeken.

“Rose,” zeg ik, met mijn handen in mijn zakken,

“noem alsjeblieft hardop een willekeurige speelkaart op.”

“De klaver zeven,” zegt Rose zonder erbij na te denken.

Van binnen doe ik een dansje, maar van buiten knik ik alleen maar instemmend en haal mijn rechterhand uit mijn zak.

“Schud deze, alsjeblieft,” zeg ik tegen Vlad en pantomime een simpele manier van kaarten schudden voor hem.

Vlad haalt de kaarten uit de doos en schudt ze vakkundig.

“Bedankt. Stop ze nu terug in de doos en geef ze aan Rose om ze tussen haar handen te houden.”

Ik pantomime hoe Rose de kaarten vast moet houden en Vlad legt ze voorzichtig in haar uitgestrekte handen. Ik kan het niet helpen, maar zie hoe hij deze kans aangrijpt om strelend met zijn vingers over haar handpalm te strijken.

“Sorry dat ik het voor de hand liggende zeg,” zeg ik. “Maar om duidelijk te zijn, nu de kaarten op deze manier worden vastgehouden, kan ik er niets aan veranderen.”

Rose knikt.

“Nu,” zeg ik, vechtend om de opwindning uit mijn stem te houden — voor mij het moeilijkste aan een illusionist zijn. “Noem een getal tussen de één en tweeënvijftig.”

“Tweeënveertig,” zegt Rose zonder na te denken.

“Weet je het zeker?” vraag ik. “Je zei het niet omdat

het bijvoorbeeld het antwoord is op het leven, het universum en alles in een beroemd boek?”

“Kan ik het in vierentwintig veranderen?” Rose houdt de kaarten steviger in haar handen.

“Hmm.” Ik krab aan mijn kin en doe alsof ik erover nadenk. “Ik zal je wat vertellen... Ik zal je van gedachten laten veranderen als je dat wilt.” Ze kijkt me gretig aan terwijl ik verderga. “Ik zal je zelfs je vierentwintig voor iets anders laten verwisselen als je dat wilt, maar alleen als je dat in de komende vijf seconden doet.”

Ik begin in stilte op mijn vingers te tellen.

“Ik hou van vierentwintig,” zegt Rose na enig nadenken. “Ik blijf erbij.”

“Weet je het zeker?” Ik zet mijn beste pokerface op.

“Absoluut,” zegt Rose. “Vierentwintig.”

“Oké. Dus je vrije keuzes zijn de klaver zeven en vierentwintig. Correct?”

“Ja.” Zoals veel mensen in deze situatie, begint Rose er ongemakkelijk uit te zien.

“En je had van gedachten kunnen veranderen,” breng ik haar in herinnering.

Ze knikt, haar onbehagen groeit zichtbaar.

Terwijl ik mijn beste illusionistische imitatie channel, staar ik nadrukkelijk naar haar handen.

De handen die de stapel kaarten vasthouden alsof het leven van Rose ervan afhangt.

“Nee,” zegt ze. “Dat zou onmogelijk zijn.”

“Neem alsjeblieft de kaarten uit de doos en tel tot de vierentwintigste kaart,” zeg ik heerszuchtig. “Laten

we kijken of we het onmogelijke mogelijk kunnen zien worden.”

Rose haalt de kaarten eruit en begint te tellen.

Bij tien beginnen haar handen van angst of opwinding te trillen — het is moeilijk te onderscheiden.

Bij vierentwintig zie ik dat ze de kaart niet wil omdraaien, dus moedig ik haar aan en zeg, “Draai de kaart alsjeblieft om. Ik wil hem niet aanraken en beschuldigd worden van een soort goochelarij.”

Rose draait de vierentwintigste kaart om.

Het is de klaver zeven.

De ogen van Rose veranderen in theeschotels, maar Vlad ziet er, alles bij elkaar genomen, irritant kalm uit.

“Hoe?” mompelt Rose. “Heb je je krachten al onder de knie?”

“Vlad heeft die kaarten geschud,” herinner ik haar, maar de high die ik door de eerste reactie van Rose voelde, is verpest. Ik hoef geen ziener te zijn om te weten dat haar theorie is hoe iedereen een groot deel van alles wat ik heb gedaan zal verklaren. “Jij zou de ziener moeten zijn geweest, om de locatie van de kaart zo gemakkelijk te raden, niet ik.”

Ze knikt, maar onzeker.

“Ik was toch nog niet klaar,” zeg ik, en het is de waarheid. “Dit volgende deel kan helemaal niet door zienerskrachten worden verklaard.” Ik neem de klaver zeven in mijn rechterhand en maak een stijlvol gebaar.

De kaart verdwijnt uit mijn hand.

Rose hapt naar adem.

“Hij is niet echt verdampt.” Ik laat mijn hand aan beide kanten zien en knipoog samenzweerderig. “De kaart is geteleporteerd.”

Ik staar naar de zak van Rose en als ze ziet waar ik naar kijk, legt ze haar hand op haar borst, alsof ze op het punt staat om flauw te vallen.

“Steek alsjeblieft je hand in de zak.” Ik wijs.

Rose gehoorzaamt behoedzaam — en wanneer ze de kaart die erin zit aanraakt, springt ze op alsof hij een hondsdolle vogelspin is.

“Haal hem eruit,” beveel ik. “Laten we eens kijken welke kaart het is.”

Alsof ze onder water zit, haalt Rose de kaart eruit en draait ze hem om.

De kaart is de klaver zeven.

Rose hapt hoorbaar naar adem. “Ik denk niet dat ik *wil* weten hoe je dat hebt gedaan. En ik ben een heks.”

Ik glimlach, de eerdere dopamine-high keert terug.

“Ben je niet onder de indruk?” vraagt Rose aan Vlad nadat ze haar kalmte heeft herwonnen.

Ik kan het haar niet kwalijk nemen dat ze het vraagt. Het gezicht van Vlad was tijdens de hele procedure volledig uitdrukkingsloos, alsof ik alleen het menu had gelezen in plaats van enkele van de beste effecten uit mijn repertoire had opgevoerd.

Misschien is hij een van die mensen die het gevoel van ontzag van binnen voelt, zoals mijn vader, in plaats van het op zijn gezicht te laten zien, zoals Ariël en Rose?

“Ik weet hoe je dat hebt gedaan,” zegt Vlad, zijn

gezicht even passief als eerst. Als hij Felix was, dan zou hij er nu triomfantelijk uitzien. “Maar aangezien Rose heeft gezegd dat ze niet wil weten hoe het moet, zal ik zwijgen.”

“Ik ben net van gedachten veranderd,” zegt Rose. Ze draait zich naar Vlad en kijkt hem met puppyogen aan, en met een overdreven smekende (en enigszins verontrustende) stem voegt ze eraan toe, “Alsjeblijft. Vertel het me alsjeblijft.”

“Hoe kan ik weigeren?” Vlad kijkt me verontschuldigend aan. “Mag ik?”

“Het is een vrij land,” zeg ik zo kalm mogelijk. Ik verzamel de kaarten in hun doos, steek ze in mijn zak en mompel, “Hoe groot is trouwens de kans dat je echt weet wat ik heb gedaan?”

“De kaart in de zak van Rose.” Vlad klopt zachtjes op Rose’s zij. “Je hebt hem daar ingestopt toen je haar omhelsde.”

“Echt waar?” Rose kijkt me bewonderend aan. “Ik dacht dat je gewoon heel blij was om me te zien.”

“Ik moet wel heel handig zijn om die kaart er zo snel in te steken en zonder dat Rose iets voelt,” zeg ik vrijblijvend tegen Vlad. “Ben je zeker van die theorie?”

Hij slaat zijn armen over elkaar en knikt.

Verdomde vampiers.

Ze moeten bovennatuurlijke aandacht voor detail hebben, want ik heb precies gedaan wat hij zei. Het heet zakkenvullen en het komt het dichtst in de buurt van zakkenrollen wat ik met mijn goede vrienden zou doen. Zowel zakkenrollen als zakkenvullen behoren

tot de kernvaardigheden die ik in de loop van de jaren van fantaseren over mijn eigen show heb ontwikkeld, en ondanks dat Vlad me heeft betrap, ben ik nog steeds blij dat ik de kans heb gehad om het te doen.

“Laat me je nu uitleggen hoe je kaart op het door jou gekozen nummer zat,” zegt Vlad en kijkt nadrukkelijk naar Rose in plaats van naar mij. “Het gebruikte kaartspel bestond uit tweeënvijftig identieke klaver zeven — dus elk nummer dat je noemde, zou hetzelfde resultaat hebben opgeleverd.”

“Nogmaals, weet je dat zeker?” Ik glimlach eigenwijs en haal het dek uit mijn linkerzak.

Zo cool als een Antarctische komkommer, haal ik de kaarten uit de doos en maak er een stijlvolle waaier van, met de verschillende indexen die ze allebei kunnen zien.

“Dat is niet het kaartspel dat ik heb geschud,” zegt Vlad met onwankelbaar vertrouwen. “Die zit in je rechterzak.”

Als ik ooit een show voor de Cognizanten maak, zal ik een nieuwe regel hebben — geen vampiers in het publiek. Of misschien geen Vlad. Ik moet erachter komen of andere vampiers net zo irritant oplettend zijn als hij.

Ik kom in de verleiding om te ontkennen dat ik een kaartspel in mijn rechterzak heb zitten, maar dat zou de mogelijkheid kunnen openen dat Vlad mijn broek gaat controleren.

Rose zou niet willen dat hij mijn broek controleert. Zelfs niet een beetje.

Ik besluit om het probleem te omzeilen. “Om een heel dek van klaver zeven in mijn zak te hebben, zou betekenen dat ik wist dat Rose die exacte kaart zou noemen, en dat geldt ook voor het in de zak steken van een klaver zeven in de zak van Rose tijdens een knuffel. Maar hoe kon ik weten dat ze de klaver zeven zou noemen? Heb ik haar dat laten zeggen?” Ik besluit een kleine leugen in te voeren en voeg eraan toe, “Ze heeft de kans gehad om van gedachten te veranderen.”

“Dat is waar,” zegt Vlad nadenkend — en ik glimlach inwendig.

Ik heb Rose niet echt de kans gegeven om van *kaart* te veranderen nadat ze hem had benoemd. Ik was te blij dat ze zei wat ik wilde dat ze zei om zoiets te riskeren. In plaats daarvan heb ik een groot gebeuren gemaakt om haar het nummer te laten veranderen dat ze had genoemd.

“Dus,” zeg ik tegen Vlad. “Je hele ketting van logica brokkelt af.”

“Je hebt je zienskracht gebruikt,” zegt Vlad, maar zonder eerdere veroordeling. “Je voorzag welke kaart ze zou kiezen.”

“Fout.” Ik grijns. “Ik heb het je eerder verteld. Ik heb mijn kracht niet gebruikt voor dit effect.”

“Maar zou je dat sowieso niet zeggen?” Rose wrijft over haar slapen.

“Ik heb mijn krachten niet gebruikt,” herhaal ik. “Ik kan op elke eed zweren die je wilt. Ik zou je trouwens je krachten laten gebruiken om te zien of ik de waarheid spreek.”

Dit is geen bluf. De manier waarop ik wist dat Rose die kaart zou noemen, is zo veel eenvoudiger dat ik niet kan geloven dat ze het niet beseft. Een jaar geleden heb ik voor Rose opgetreden en heb ik haar gevraagd om een kaart te noemen. Ze noemde de klaver zeven. Toen, een paar maanden later, deed ik een ander, soortgelijk effect, en toen noemde ze dezelfde kaart. Dus besloot ik vandaag een gok te wagen. Als ze een andere kaart had genoemd, dan had ik het normale alle-kaarten-anders kaartspel genomen en nog een van de talloze kaarttrucs in mijn repertoire uitgevoerd.

Dan realiseer ik me iets. Vlad heeft geen commentaar gegeven op hoe ik de klaver zeven uit mijn hand liet verdwijnen. Betekent dat dat ik zo goed was dat zelfs een vampier me niet kan betrappen? Ik gebruikte een combinatie van achterwaartse handpalm en een paar bewegingen die ik zelf heb uitgevonden, en het is geweldig om te weten dat het zo goed werkt.

“Ik denk dat ze de waarheid spreekt,” zegt Vlad na een lange pauze. Was dat een zweem van frustratie in zijn stem?

“Dus, zijn we weer terug bij het niet weten hoe ze deed wat ze deed?” Rose kijkt naar Vlad en ik zou haar vanwege haar logische denkfout kunnen kussen. Ze denkt dat als hij het over één element van het effect bij het verkeerde eind had, hij het ook bij alle andere punten mis had.

“Kun je het hele gebeuren nog een keer doen?” zegt Vlad, nu zeker gefrustreerd.

“Dat zou zo’n anticlimax zijn.” Ik knipoog naar

hem. Dan realiseer ik me dat Rose jaloers zou kunnen worden, dus knipoog ik ook naar haar. “Trouwens zoals ze in mijn beroep zeggen, ‘één keer is magie, twee keer is onderwijzen.’”

“Het is waarschijnlijk maar het beste,” zegt Rose terwijl ze opstaat. “Ik wil nog een wandeling maken.” Ze steekt haar hand door Vlads elleboog. “Het helpt bij de spijsvertering.”

“Ik kan ook maar beter gaan,” zeg ik en vlucht voordat de twee tortelduifjes het in hun hoofd krijgen om weer te zoenen.

IN PLAATS VAN NAAR HUIS TE GAAN, loop ik wat rond en doe wat boodschappen voor later.

Als ik een boodschap moet doen, ga ik naar het damestoilet, plaats mijn boodschappentas op de wasbak onder de spiegel en probeer de deur van het nabijgelegen hokje.

De deur is op slot, net als de deur ernaast.

Ik voel een lichte golf van onbehagen.

Gaat mijn telefoon zo weer over?

In plaats daarvan is er een klikkend geluid van de telefoon van iemand anders achter de deur, gevolgd door wat gegiechel.

Zijn tieners nu aan het appen op de toiletten?

Geen wonder dat fabrikanten zo graag elektronica waterdicht willen maken.

Het laatste hokje is vrij, dus ik duw het

ongemakkelijke gevoel van me af en gebruik het snel — ik kom niet in de verleiding om mijn eigen telefoon tevoorschijn te halen terwijl ik bezig ben.

Ik was mijn handen en bekijk mezelf in de spiegel als de twee hokjes openzwaaien.

Als ik naar de meisjes staar die naar buiten komen, begrijp ik meteen de bron van mijn onbehagen.

Ik ken deze meisjes, hoewel ik me slechts de naam van een van hen kan herinneren.

Roxy.

De tweede is Maddie of Ashley, maar de naam doet er niet toe. Het punt is, is dat zij, samen met Roxy, deel uitmaakt van de kliek van pestkoppen uit mijn Oriëntatieklas.

Het zijn letterlijke teven — zoals in, vrouwelijke weerwolven.

Roxy ziet mijn gezicht in de spiegel en haar glimlach verandert in een wolvenfrons.

Ze is duidelijk nog steeds van streek over laatst, toen ik Maya had gered door met Roxy en haar bijenkorf Russische roulette te spelen.

Helaas heb ik momenteel geen pistool en zijn we de enigen in de toiletruimte.

Ze kunnen in hun wolvenvorm veranderen en me op hun gemak aanvallen.

Iets in hun ogen zegt me dat een aanval precies is wat er gaat gebeuren.

Zonder na te denken ren ik naar de deur.